

Arrest

nr. 91 392 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERSTRAETE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 november 2011 het Rijk binnen en diende op 22 november 2011 een asielaanvraag in. Op 31 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Peshawar (Provincie Khyber Pakhtunkhwa). U zou een soennitische moslim zijn. Eind december 2011 zou u een meisje genaamd I. K. A. ontmoet hebben. Zij zou uit een streng religieuze familie afkomstig zijn en een andere kaste hebben. Ze zou ook uitgetrouwd zijn aan haar neef S. K. A.. Op 15 januari 2011 zouden jullie een relatie gestart zijn. Eind februari 2011 zou u haar een huwelijksaanzoek gedaan hebben. Zij zou daarmee akkoord gegaan zijn. Op 24, 25 of 26 februari 2011 zouden jullie afgesproken hebben aan het 'Army Stadium'. Dezelfde dag kwam u met haar terug met een riksja. Toen zouden jullie opgewacht zijn door haar broer en neef. U zou kunnen vluchten zijn. U zou naar een vriend in Peshawar (Pakistan) gegaan zijn. U zou vernomen hebben van een vriend T. dat er een papier aan uw winkel hing van "Lashkar-E-Islam". Ze zouden gevraagd hebben om naar Bara te komen waar besloten zou worden hoe het verder moet met u en het meisje. Een paar dagen later zou er een nieuwe brief gehangen hebben. U zou Pakistan verlaten hebben eind maart 2011. Via Karachi, Iran en Turkije zou u naar Griekenland hebben gereisd. Per vliegtuig zou u naar Frankrijk hebben gereisd. Van Frankrijk zou u per trein naar België zijn gekomen. U vroeg asiel aan in België op 22 november 2011.

Na het eerste gehoor legde u op 14 juni 2012 dd. ter ondersteuning van uw asielaanvraag volgende documenten voor: een fotokopie van uw identiteitskaart, een origineel domiciliecertificaat, originele schooldiploma's, een originele dreigbrief dd. 2 maart 2011 en een originele dreigbrief 20 maart 2011.

Tijdens het tweede gehoor dd. 16 juli 2012 legde u een originele enveloppe voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel u een aantal elementen kon aangeven over uw beweerde relatie met I. K. A., kunnen er een aantal kanttekeningen geplaatst worden bij uw beweerde relatie. Zo legde u geen foto neer van uw geliefde en bleef u vaag over haar interesses (zie gehoorverslag 1 en 2 CGVS p.9 en p.3). Ook over haar karakter bleef u op de vlakte (zie gehoorverslag 1 CGVS p.7). Zo stelde u dat ze een goed meisje was en een sluier droeg (zie gehoorverslag 1 CGVS p.7). U gaf verder aan dat uw geliefde strikt religieus en traditioneel werd opgevoed (zie gehoorverslag 2 CGVS p.4). Het is dan ook bedenkelijk dat u, rekening houdend met de Pakistaanse context en haar strikte opvoeding, haar zomaar in het geheim kon ontmoeten. Het is erg merkwaardig dat zij, die onder toezicht van haar ouders staat, zomaar het risico zou nemen om op regelmatige basis met u af te spreken (zie gehoorverslag 2 CGVS p.3 en p.4). U stelde dat u in een afgelegen straat afsprak maar toch hield dit een zeker risico in gezien dit niet ver van de madrassa en uw winkel was (zie gehoorverslag 2 CGVS p.4). U sprak ook met haar af een laatste keer aan het 'Army Stadium', een publieke plaats waar ze risico liep om gezien te worden (zie gehoorverslag 1 p.8 en p.14). Gezien de Pakistaanse context is het trouwens weinig geloofwaardig dat een vrouw zomaar zonder toestemming van haar strenge familie een relatie met een man zou aangaan.

U zou een laatste keer hebben afgesproken met uw geliefde en u zou de tijd uit het oog hebben verloren. Haar neef en broer zouden haar opgewacht hebben aan de madrassa. U stelde dat haar zussen hadden gezegd aan haar familie dat uw geliefde te laat was en dat ze met u mee was (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). Gezien de familiale situatie van uw geliefde is het merkwaardig dat haar zussen dit zouden gezegd hebben, gezien ze hun eigen zus dan wel in een erg lastig parket zouden brengen (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). Bovendien waren haar zussen al eerder op de hoogte van de relatie en hadden ze tot dan toe niets gezegd (zie gehoorverslag 1 CGVS p.7 en p.8). U gaf aan dat niemand anders dit zou kunnen verteld hebben, bovendien zouden ze de volgende dag ook naar uw winkel gekomen zijn (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). Echter kan uw geliefde ook verdere informatie hebben gedeeld tegen haar familie over u (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). U hebt dan ook niet meer dan een vermoeden dat haar zussen verteld hebben over jullie relatie aan haar familie.

U beweerde dat u veel moeite deed om haar te overtuigen om met u te huwen (zie gehoorverslag 2 CGVS p.5). In het begin stond uw geliefde hier afkerig tegenover. Uiteindelijk ging ze toch met uw huwelijksvoorstel akkoord (zie gehoorverslag 2 CGVS p.5). Het is dan wel erg vreemd dat u besloot alleen te vluchten van die plaats (zie gehoorverslag 2 CGVS p.8) en niet samen met uw geliefde van die plaats weg te vluchten en een veiliger onderkomen zocht voor u en uw geliefde samen gezien al de moeite die u eerder ondernam. Ook is het eigenaardig dat u niet meer moeite hebt gedaan om

te vernemen wat er verder met uw geliefde is gebeurd (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10 en gehoorverslag 1 CGVS p.9). Binnen de maatschappelijk-culturele context van Pakistan houdt het onderhouden van een geheime liefdesrelatie in deze traditionele, islamitische maatschappij een risico in dat voor het meisje dikwijls nog groter is dan voor de jongen. Toch legt u bijzonder weinig interesse aan de dag voor het lot van uw geliefde. Zo hebt u nooit naar haar geïnformeerd. U stelde dat dit niet kon omdat zij geen gsm had (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). U was nochtans wel nog in staat om nadat u was weggelopen een vriend te contacteren om te vragen wat u moest doen (zie gehoorverslag 2 CGVS p.9). U had aan uw vriend dan ook kunnen vragen om te informeren naar haar en naar haar toestand. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw geheime liefdesrelatie met uw beweerde geliefde op de helling.

Voorts legde u ter staving van uw beweerde problemen twee brieven voor van "Lashkar-E-Islam". Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u beide brieven nooit hebt gezien in Pakistan (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). Uw verklaring dat u voor deze twee brieven nooit geïnformeerd werd dat u naar Bara moest komen, stemt niet overeen met de inhoud van de eerste brief dd. 2 maart 2011 (zie gehoorverslag 2 CGVS p.9). De eerste brief stelt immers dat ze u al geïnformeerd hadden om u aan te melden binnen 10 dagen (zie document 4 en vertaling, groene map). Het is ook opvallend dat er in beide brieven geen enkele melding wordt gemaakt waarom u bij hen zou moeten verschijnen. Ook wordt nergens in beide brieven de naam van de neef van uw geliefde aangegeven, noch wordt er enige vermelding gemaakt van andere familieleden van uw geliefde (zie document 4 en 5 + vertaling, groene map). Daarenboven maakt u niet aannemelijk waarom haar neef betrokken zou zijn bij "Lashkar-E-Islam". Uw geliefde zou u dit verteld hebben maar u kan niet aangeven hoe haar neef juist betrokken is bij "Lashkar-E-Islam". Gevraagd hoe uw geliefde wist dat haar neef betrokken zou zijn bij "Lashkar-E-Islam" gaf u aan dat ze dit wist omdat het haar bloedverwant is (zie gehoorverslag 2 CGVS p.11). Dit kan niet overtuigen. Het is eveneens opvallend dat de brieven steeds op een vriendelijke manier worden geopend en afgesloten (Hello, Goodbey), terwijl dit volgens u dreigbrieven betreffen. Het is ook weinig aannemelijk dat "Lashkar-E-Islam" in hun schrijven de westerse kalender zouden gebruiken, temeer daar de Islamitische kalender ook bruikbaar is (zie documenten 4 en 5, groene map). De waarde van beide documenten wordt nog verder ondermijnd door het besef dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat vervalste documenten zeer vaak voorkomen in Pakistan (zie document 2, blauwe map). Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten tot slot ondersteund te worden door samenhangende en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U beweerde tevens dat uw broer het slachtoffer werd "Lashkar-E-Islam" omwille van uw beweerde problemen (zie gehoorverslag 1 CGVS p.16), maar u kon deze bewering op geen enkele manier hard maken. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder dient aangestipt te worden dat u nooit persoonlijk aangevallen werd door haar familie, noch werd u door iemand bedreigd in Pakistan (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). Indien u zich bedreigd of onveilig voelde door haar familie had u zich tot de politie of hogere autoriteiten in Pakistan kunnen wenden. U bent nooit gearresteerd geweest, noch was er ooit een klacht tegen u ingediend. U behoort tot de religieuze meerderheid der soennieten. Daarenboven gaf u zelf aan dat "Lashkar-E-Islam" geband wordt in Pakistan (zie gehoorverslag 1 CGVS p.14 en p.15). Er is dan ook geen enkele objectieve reden waarom u zich niet tot de autoriteiten kon wenden. Internationale bescherming kan slechts worden gegeven bij een gebrek aan nationale bescherming, wat in uw geval niet zo was gezien u nooit de politie hebt geraadpleegd (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). Uw verklaring dat u buiten uw gebied geen klacht zou kunnen indienen is niet aannemelijk (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). Het is mogelijk dat u in een ander politiekantoor in een ander gebied een klacht zou kunnen indienen. Het is opvallend dat u niet naar de politie ging om de situatie aan te geven of om hulp te voorzien voor uw geliefde (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). Dit onderstreept nogmaals de desinteresse in uw geliefde aangezien u geen moeite hebt gedaan om uw geliefde te helpen (o.a. door de politie te verwittigen) gezien de moeilijke situatie waarin zij zich zal bevonden hebben toen jullie relatie aan het licht kwam. Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt (zie document 1, blauwe map). Daar uw relaas niet aannemelijk is, staat u dan ook niets in de weg om bij terugkeer naar Pakistan uw leven buiten deze regio op te bouwen, temeer daar u een gestudeerd man bent en u al eerder in Pakistan werk had (zie gehoorverslag 1 CGVS p.3 en p.5).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Wat betreft documenten die uw identiteit kunnen aantonen, dient te worden vastgesteld dat u een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart neerlegde (zie document 1, groene map). Fotokopieën kunnen echter mits knip-en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Bovendien blijkt uit uw fotokopie van uw identiteitskaart dat u geboren zou zijn in 1983. Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat u op 31 augustus 1982 werd geboren (zie gehoorverslag 1 CGVS p.2). Uw schooldiploma's en domiciliëcertificaat bewijzen niet ontegensprekelijk uw identiteit (zie document 2 en 3, groene map). Uw envelop (zie document 6, groene map) kan zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Verdrag van Genève d.d. 28 juli 1951. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeker zijn vervolging door de Lashkar-E-Islam geloofwaardig en aannemelijk kan maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoeker stelt dat hij verliefd werd op I. K. A., behorende tot een zeer fundamentalistische familie en hij vervolgd wordt door haar familie. De CGVS meent dat verzoekers verklaringen ontoereikend zijn om zijn beweringen te ondersteunen.

3.2.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat, zelfs al zouden zijn verklaringen waarachtig zijn, *quod non*, deze in zijn geval aanleiding geven tot het verkrijgen van internationale bescherming.

3.2.2. Echter verzoeker blijft bij loutere beweringen. De CGVS stelt terecht dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij contact kon leggen met een meisje uit een streng religieus gezin buiten zijn sociale kring dat dagelijks gaat bidden in het bijzijn van haar zussen, laat staan een relatie opbouwen die aanleiding geeft tot een huwelijk. Daargelaten de discussie over de plaatsen waar verzoeker afspraken kan slechts worden vastgesteld uit verzoekers verklaringen dat ook onder meer het afgelegen straatje nabij de winkel en het Army Stadium, publieke plaatsen zijn en geen afgesloten, private plaatsen, zodat verzoeker geenszins kan voorhouden dat ze hier "*absoluut niet gezien konden worden*". Bovendien was het meisje telkens begeleid door haar zussen.

Verzoekers beweringen worden geheel ondergraven door zijn algehele desinteresse in het meisje, wat blijkt uit zijn geringe bekendheid met de vrouw waarmee hij zelf kiest te huwen en door het gemak waarmee hij haar achterlaat in Pakistan terwijl zoals het CGVS terecht stelt, de situatie voor haar merkkelijk gevaarlijker is indien het relaas waarachtig zou zijn. Daar waar verzoeker nu beweert dat hij wel degelijk via zijn vriend geprobeerd heeft contact te zoeken met zijn geliefde, stelt de Raad vast dat dit allerminst blijkt uit zijn verklaringen waar hij uitdrukkelijk stelt dat hij nooit geprobeerd heeft contact op te nemen met zijn geliefde (gehoor 1 p. 9, gehoor 2 p. 10) en evenmin melding maakt van andere pogingen. Waar verzoeker benadrukt dat hij alleen vluchtte omdat "*zolang het meisje niet met hem was gezien, konden de broer en neef de heimelijke relatie niet bewijzen*", kan hieruit enkel blijken dat verzoekers geheime relatie – voor zover al geloofwaardig – op dat moment niet kenbaar is geworden aan de familie van het meisje en zodoende geen aanleiding kan hebben gegeven tot een vervolging. Verzoeker wijzigt dus zijn relaas naarmate hij tracht te antwoorden op de argumenten van de bestreden beslissing.

3.3. Voorts meent verzoeker dat de twee dreigbrieven aantonen dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven te Pakistan (stuk 3 en 4). De vertaling van verwerende partij en de insinuatie dat verzoeker voordien zou zijn geïnformeerd gaan echter een brug te ver. De eerste brief, daterend van 2 maart, was het eerste verzoek van de Laskar-E-Islam aan verzoeker om zich te wenden naar Bara. De verwijzing naar de westerse kalender is een stok zoeken om de hond te slaan. Pakistan is dan ook een zeer modern land, waar de Islamitische kalender nog zelden wordt gebruikt. Dergelijke gebruiken wijzen op geen enkele manier op een vervalsing van de brieven. Integendeel, welk belang zou verzoeker er bij hebben de brieven te vervalsen? Indien hij dan toch tot een vervalsing zou overgaan, dan had hij de brieven op zijn minst zo geformuleerd dat ze volledig in zijn voordeel zouden zijn... (namelijk ze zodanig opstellen dat ze volledig beantwoorden aan de vereisten van de definitie 'gegronde vrees', opdat verwerende partij niet hoeft te stellen dat ze niet overtuigd is over het 'risico'). Verzoeker werd inderdaad nooit persoonlijk aangevallen, doch er werd wel degelijk in de tweede brief van 20 maart vermeld dat er acties zouden ondernomen worden tegen hem.

3.4. Daargelaten dat onduidelijk is of uit de vertaling van de eerste brief kan blijken of verzoeker al geïnformeerd was dan wel voor het eerst geïnformeerd wordt, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat de twee dreigbrieven een aantal ernstige inhoudelijke ongeloofwaardigheden vermelden, zoals het feit dat er geen enkele reden wordt opgegeven, noch enige vermelding van de naam van het meisje of haar familie en dat de 'dreigbrieven' op een vriendelijke manier worden geopend en gesloten. Dat de westerse kalender werd gebruikt, tast inderdaad de echtheid van de stukken aan, zeker wanneer ze net geschreven werden door een militante islamistische

organisatie, die een traditionele Islammaatschappij voorstaat. Hoe dan ook kan ten zeerste verbazen dat een "radikale organisatie" zijn doelwitten tot tweemaal toe vriendelijk uitnodigt en zo de mogelijkheid biedt makkelijk te verdwijnen (naar het buitenland) wanneer men deze persoon wil doden om, althans volgens hen, redenen van ernstige schending van religieuze voorschriften. Verder zijn documenten slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Ten slotte en daargelaten de vraag of twee algemene dreigbrieven – die verzoeker zelf pas voor het eerst gezien heeft toen hij al in België was (gehoor 2 p. 10) – een voldoende ernstige vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kunnen uitmaken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de dreigbrieven en dus de vervolging door de Lashkar-E-Islam – voor zover al geloofwaardig, *quod non* – zouden gelinkt zijn aan zijn geliefde of hun geheime relatie, werd verzoeker zelf nooit persoonlijk bedreigd (gehoor 2 p. 10), noch werd hij gearresteerd en evenmin werd er een klacht tegen hem ingediend (gehoor 1 p. 15). Verzoeker toont dan ook geen vervolging aan door de Lashkar-E-Islam. De Raad merkt ten slotte op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande en aangaande de praktijken van Lashkar-E-Islam, om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.5. Verzoeker beperkt zich in essentie tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bouté niet-geobjectiveerde beweringen ("*Het meisje waarmee verzoeker een relatie had is een K. A.. De leider van de Lashkar-E Islam is M. B.A.. Beiden behoren tot dezelfde stam en de neef van het meisje was wel degelijk aanhanger van de Lashkar-E-Islam. Verzoeker beschikt echter niet over voldoende bewijzen om dit kracht bij te zetten, doch er zou in deze zaak wel héél véél toeval zijn...*"), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Daar waar verzoeker overigens nog meent dat hij gediscrimineerd wordt, laat hij na dit ook maar enigszins te verduidelijken of te adstrueren. Evenmin kan dit uit verzoekers verklaringen of andere elementen uit het administratief dossier blijken, derhalve mist deze opmerking feitelijke grond. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK